

Taina lui Hristos în epistola către Coloseni – Dirk Schürmann

Versete călăuzitoare: Coloseni 1.26-27

CUPRINSUL

- Introducere
- Ce este taina?
 - În voi
 - În voi
 - Speranța gloriei
- De ce este aceasta o taină?
 - Ce nu înseamnă „taină”
 - Pentru că ea arată prețuirea destinatarilor
 - Pentru că mai înainte n-a fost descoperită
 - Pentru că mai târziu nu va fi necesar
- De ce este importantă cunoașterea tainei?
 - Să prezentăm pe orice om desăvârșit în Hristos
 - Umblare în El
- Ce este „bogăția gloriei tainei”?
- Ce este legat de savurarea tainei?
- Ce este legat de propovăduirea tainei?
 - Un efect surprinzător
 - Cine dă această luptă?
 - Ce fel de luptă a fost aceasta?
 - Împotriva cui este îndreptată această luptă?
 - Pentru cine lupta Pavel?
 - De ce era Pavel pregătit să lupte?
 - De ce există aici luptă?
 - Este lupta și pentru noi?

Introducere

În acest articol va fi vorba să scoatem în mod cu totul deosebit în evidență ce este taina lui Hristos sau și taina lui Dumnezeu și ce stă în legătură cu ea, așa cum ne este arătat în mod special în Epistola către Coloseni. Și Epistola către Efeseni ne dezvoltă adevărul despre taina lui Hristos, dar dintr-o altă perspectivă, pe care aici, desigur, o vom lăsa puțin deoparte.

Ce este taina?

Coloseni 1.26-27: Taina cea ascunsă din veacuri și din generații, dar arătată acum sfinților Săi, cărora Dumnezeu a vrut să le facă cunoscut care sunt bogățiile gloriei tainei acesteia printre națiuni, care este Hristos în voi, speranța gloriei;

Nu trebuie să ne frământăm mintea prea mult despre ce înseamnă taina, deoarece ni se spune foarte explicit: „Hristos în voi, speranța gloriei”. Dar ce conține această expresie, aceasta vrem să vedem în această secțiune.

În voi

Suntem obișnuiți să ne gândim că Hristos este în cer. El S-a întors în cer ca Om înviat și glorificat și acum șade la dreapta tronului lui Dumnezeu. Știm, de asemenea, că noi suntem „în Hristos”. Dar lucrul minunat – și acesta ne este descoperit aici în această taină – este: Hristos nu este numai la dreapta lui Dumnezeu, ci și aici pe pământ, iar noi nu suntem numai „în Hristos”, ci „Hristos este în noi”. Hristos a fost aici pe pământ 33 de ani, apoi S-a întors în cer. El a dispărut acum de pe pământ. Dar, spus cu venerație, Dumnezeu nu voia ca acum să nu se mai poată vedea nimic din Hristos pe pământ, de aceea este El acum aici în trupul Său, adică în Adunarea Sa, pe pământ.

Adunarea este veriga de legătură dintre trecut și viitor. În trecut, Hristos a fost trupește aici; În prezent, Hristos este aici în Adunarea Sa, trupul Său; în viitor, când speranța gloriei va fi împlinită, El va deveni din nou vizibil și va umple pământul cu gloria Sa, din care noi vom face parte atunci.

Mai mult, El nu este numai *printre ai Săi*, nu, El *locuiește în ei* ca viață a lor. Firește că aceasta înseamnă și că El trebuie să locuiască și foarte practic în inima mea; El trebuie să fie viu de tot în înclinațiile noastre, altfel, aceasta rămâne pentru noi doar o învățătură seacă.

Este reacția impunătoare și surprinzătoare a lui Dumnezeu la respingerea lui Hristos, că El tocmai aici, unde a murit și a fost respins, devine din nou vizibil: în mădulele trupului Său. Un om devine văzut prin trupul său. Trupul este vasul prin care ființa omului devine vizibilă; la fel devine văzut și Hristos aici pe pământ prin trupul Său. Nu *noi* trebuie să fim văzuți, ci *Hristos*. Această desfășurare a trăsăturilor de caracter ale lui Hristos este, prin urmare, corporativă, dar ea devine totuși realizată în fiecare individ personal.

Era voia lui Dumnezeu ca aceste glorii morale ale Capului din cer să aibă o reprezentare actuală în trupul de pe pământ. Pentru aceasta a venit pe pământ o Persoană divină: Duhul Sfânt; și Cel care a venit din glorie Îl reprezintă în tine și în mine pe Hristos atât de direct, încât apostolul Pavel a putut să scrie în Epistola către Coloseni: „Hristos în voi”. El nu le scrie despre Duhul Sfânt, căci atunci ei ar fi avut din nou ceva pe care L-ar fi așezat lângă Hristos, cum făcuseră deja cu alte lucruri. Și că există cu adevărat primejdia să „se folosească” de Duhul Sfânt în loc de Hristos, o arată un mare curent în creștinătatea de astăzi.

Deci, de la Cincizecime este realizat acest fapt, că Hristos este *în noi*. Așadar, aceasta include și realizarea practică a unității Adunării cu Hristos. Hristos în noi, legat cu noi ca fiind Capul, este astăzi un model a ceea ce va fi în viitor, când El va fi Capul peste tot și va umple totul.

În voi

Tocmai ne-am ocupat cu acest „în”; acum vom detalia mai îndeaproape acest „voi”. Apostolul ar fi putut să scrie și „în noi”. Și aceasta ar fi fost adevărat. Lucrul grandios este totuși, că el a

scris „în voi”, în cei dintre națiuni! În asemenea oameni, care erau ca și cățeii, care aveau voie să mănânce firimiturile care cădeau de la masa stăpânilor (Matei 15.27), care erau fără făgăduințe, fără legăminte, fără drept de cetățenie, departe de Dumnezeu în orice privință (Efeseni 2.12), în astfel de oameni Își ia Hristos locuință.

Să privim odată mai exact lucrul surprinzător. Toate așteptările vor fi date peste cap:

- În loc ca Hristos să fie la Israel, care avea făgăduințele, Hristos este în națiuni, care erau „fără Dumnezeu în lume”.
- În loc ca Hristos să fie *între* cei din poporul Său, Hristos este *în poporul Său*, ca întreg și în fiecare individ în parte.
- În loc ca națiunile să fie binecuvântate prin mijlocitorul Israel, Hristos este direct *în* ele, iar Israel nu este nici măcar amintit!
- În loc ca gloria să fie prezentă, ca atunci când Hristos vine la Israel, gloria este viitoare – până acum este numai speranță.
- În loc de „cunună a gloriei” (Isaia 28.5), ca la Israel, există „speranța gloriei”.
- În loc de glorie pe pământ, există o speranță a gloriei în cer, cu care noi, desigur, ne vom arăta aici împreună cu Hristos (Coloseni 3,4).

Speranța gloriei

Să mai detaliem acum pe scurt ceva special despre expresia „speranța gloriei”. Hristos în noi este garanția gloriei viitoare. Gloria Sa va fi văzută în viitor prin Adunarea Sa. Găsim aceasta prefigurată foarte frumos și în noul Ierusalim, din Apocalipsa 21. Acolo devine vizibil și cum gloria noastră se revarsă din gloria Sa, pentru că suntem legați cu El. Dar chiar dacă revelația gloriei încă n-a sosit, ar trebui totuși să fie vizibilă astăzi deja o glorie morală. Pentru că El este *în noi*, ar trebui ca trăsăturile Sale de caracter să fie vizibile.

De ce este aceasta o taină?

Ce nu înseamnă „taină”

Înainte de toate vrem să spunem foarte limpede, că la această „taină” nu este vorba despre ceva plin de mister, ceva mistic. Mai degrabă este vorba despre ceva în care trebuie să fim inițiați prin revelația lui Dumnezeu și prin învățătură.

Pentru că ea arată prețuirea destinatarilor

O taină dă o impresie despre caracterul celor cărora le este comunicată. Noi ne spunem tainele unor asemenea oameni care ne sunt cel mai aproape, cei mai dragi, cu care avem familiaritatea cea mai mare: prietenii noștri. Domnul Isus le spune ucenicilor în Ioan 15.15: „V-am numit prieteni, pentru că toate câte am auzit de la Tatăl Meu vi le-am făcut cunoscut.” Iar Dumnezeu spune despre cel care în Cuvântul lui Dumnezeu este numit de trei ori „prietenul lui Dumnezeu”: „Să ascund Eu de Avraam ce fac?” (Geneza 18.17). Dumnezeu ne privește ca pe prietenii Săi; de aceea ne încredințează cu plăcere planurile Sale tainice. În Coloseni 1.27 se spune: „Dumnezeu *a vrut* să le facă cunoscut care sunt bogățiile gloriei tainei acesteia printre națiuni, care este Hristos în voi, speranța gloriei”. Cuvântul „a vrea” (în greacă *theloo* = „a dori, a râvni, a vrea”) ne arată că este vorba despre dorința lui Dumnezeu să ne inițieze, ca să zicem așa, în taina Sa.

Pentru că mai înainte n-a fost descoperită

Pe lângă sublinierea gloriei speciale a tainei este pus un preț deosebit pe momentul în care este descoperită taina. Și acesta este, prin urmare, un motiv deosebit pentru care este numită taină: pentru că ea „a fost ascunsă din veacuri și din generații” (Coloseni 1.26). Întrebarea care ni se pune acum în mod firesc este aceasta: De ce este descoperită acum și nu mai devreme?

Pentru că trebuiau să aibă loc trei evenimente, fără de care Biserica (Adunarea) într-adevăr nu putea să existe sau nu putea să fie cunoscută ca adevăr. Hristos fusese înălțat în cer, ca un Cap glorificat, Duhul Sfânt venise pe pământ și, în sfârșit Hristos fusese definitiv respins de iudei.

Primele două evenimente au fost absolut necesare, înainte ca Adunarea (Biserica) să poată să fie formată. Trebuia să fie un Cap în cer, înainte să poată să fie format un trup pe pământ și Duhul Sfânt trebuia să vină și să locuiască în mădulare și astfel să formeze din ele *un trup* pe pământ, care să fie legat cu *un Cap* în cer. Dar trupul a existat ca o realitate, înainte ca adevărul însuși să fi fost făcut cunoscut. Pentru aceasta a fost necesar al treilea mare eveniment. Dacă adevărul că iudeii și grecii trebuiau să fie legați *într-un trup*, ar fi fost revelat înainte de respingerea lui Hristos, atunci el ar fi contrazis toate făgăduințele categorice ale lui Dumnezeu făcute iudeilor sub primul legământ. Dar după ce iudeii L-au respins definitiv pe Domnul, primul legământ a ajuns limpede de tot la sfârșit, iar calea pentru desfășurarea adevărului despre Adunare, ca trup al lui Hristos, era pregătită. Respingerea a fost definitivă și completă atunci când Ștefan a fost omorât cu pietre. Prin cruce, omul *L-a respins pe Hristos pe pământ*, iar prin moartea de martir a lui Ștefan, *ei L-au respins pe Hristos în cer*. Ei l-au omorât cu pietre pe omul care mărturisea realitatea că Hristos este în cer. Astfel s-a apropiat clipa să se dezvăluie marea taină, că, deși Hristos Însuși a fost respins, trupul Său este totuși pe pământ. Să luăm seama: nu este vorba despre faptul că păcătoșii care au fost mântuiți prin har vor fi în cer; aceasta este Evanghelia și faptul acesta nu este nicio taină; aceasta o știa deja tâlharul muribund de pe cruce; ci, taina descoperită acum constă în aceea, că Hristos are Biserica (Adunarea), trupul Său aici, unde este locul respingerii Sale și în vremea respingerii Sale. Prima înștiințare a acestui adevăr impunător a fost făcută în legătură cu convertirea omului care trebuia să devină slujitorul acestui adevăr. Domnul îi spune lui Saul: „Saule, Saule, pentru ce Mă persecuți?” Nu se spune: „De ce îi persecuți pe ucenicii Mei?” sau „Pe-ai Mei” sau „Pe cei care sunt una cu Mine”, ci „pentru ce Mă persecuți?” Cum a spus un altul odată: „În acest cuvânt scurt este exprimată realitatea că Hristos este aici.”¹

La acest citat, încă o mică adnotare:

Poate spune cineva: Aceasta pare să fie o „paradă”, ca și când Dumnezeu n-ar fi luat-o deloc în serios cu Israel, când trupul fusese totuși format deja în Faptele apostolilor 2. Da, în realitate chiar a fost o „paradă”, dar o „paradă” într-un alt sens decât ai crezut tu. De fapt, a fost arătat că respingerea de către Israel a Persoanei lui Hristos pe Golgota a fost definitivă. Dar Dumnezeu *nu l-a mai încercat* pe Israel după Golgota. Aceasta înseamnă că perioada dintre Golgota și omorârea cu pietre a lui Ștefan *n-a mai fost un test* pentru Israel. Respingerea lui Israel a fost certă pentru Dumnezeu, *de aceea* trupul a putut să fie format deja înainte de Faptele apostolilor 7, unde găsim apoi omorârea cu pietre a lui Ștefan. Interesant este că imediat după aceea, în

¹ H. Smith, „8. The Church as the Body of Christ” în *Short Papers on the Church*.

Faptele apostolilor 9 (numai 44 de versete mai departe), urmează acest indiciu despre taină în propoziția: „De ce Mă persecuți?”

Pentru că mai târziu nu va fi necesar

Pentru lume, acest adevăr este și astăzi o taină și, cu regret, și pentru mulți credincioși. Pentru că numai cine se lasă îndrumat de învățătura apostolului și de călăuzirea Duhului Sfânt va înțelege ceva din taină. În viitor, lucrul acesta nu va fi necesar, când gloria va deveni vizibilă în mod public și legătura lui Hristos cu Adunarea Sa va fi clară pentru toți.

De ce este importantă cunoașterea tainei?

Ne sunt numite două lucruri pentru care cunoașterea tainei este așa de importantă, chiar și pentru întreaga noastră viață practică.

Să prezentăm pe orice om desăvârșit în Hristos

De un lucru era interesat Pavel, „să prezentăm pe orice om desăvârșit în Hristos”. „Desăvârșit” nu are nimic de-a face cu „fără păcat”; „desăvârșit” înseamnă „deplin matur”; și tot așa este tradus și în Efeseni 4.13, cu „matur”. Aceasta corespunde cu starea părinților din 1 Ioan 2, care aveau deplină satisfacție în Hristos. Aici este vorba despre „orice om”. Aceasta este individual. Eu nu pot să mă maturizez pentru altcineva. Este vorba despre mine și despre tine, despre creșterea mea și despre creșterea ta. Numai Duhul Sfânt poate produce creșterea în fiecare. Firește că și eu pot să-i ajut la aceasta pe frații mei și pe surorile mele prin slujirea mea, la fel ca Pavel. – Sper, cel puțin, că nu le sunt o piedică în creștere.

Am văzut că „Hristos în voi” înseamnă și: Hristos *în* trup. Dar ca Hristos să devină vizibil, trebuie să fie eficace întâi individual, de aceea „orice om”. Ceea ce vrea Dumnezeu este, desigur, aspectul general, nici aceasta n-ar trebui s-o uităm. Vedem și aici cât de strâns legată este taina cu creșterea: numai dacă suntem inițiați în taină, putem fi deplin maturi.

Umblare în El

Acum ajungem la cel de-al doilea motiv. „Hristos în noi” este un fapt, o realitate independentă de atitudinea noastră. Cu toate acestea: crezi tu că Dumnezeu va fi mulțumit cu acest fapt? Pentru El este la fel de important ca faptul acesta să devină și vizibil. „După cum L-ați primit pe Hristos Isus, Domnul, așa să umblați în El”, se spune apoi și în Coloseni 2.6.

Ce măsuri de prevedere a luat atunci Dumnezeu, ca „Hristos în voi” să devină într-adevăr și vizibil? Despre aceasta, H. Smith scrie:

1. Noi suntem „desăvârșiți în El”. În El locuiește trupește toată plinătatea Dumnezeirii. De aceea găsim în El tot ce vom avea vreodată nevoie ca să-L cunoaștem și să-L prezentăm pe Hristos; suntem desăvârșiți în El. Suntem complet independenți de om ca atare. Opiniile sale, filozofia sa și religia sa nu ne pot duce la Hristos, nu ne pot dezvolta caracterul Său și nici nu ne pot face apti să înfățișăm frumusețile Sale morale.
2. Noi suntem făcuți una „cu El”. Dumnezeu l-a făcut pe credincios una cu Hristos: la cruce, la îngropare, la înviere și în viață. Pe cruce, prezentat în circumcizie, Hristos a murit într-adevăr pentru tot ce are de-a face cu carnea; când a fost îngropat, El a fost îndepărtat de toate privirile; la înviere, El a părăsit pentru totdeauna tărâmul morții, iar ca înviat, El S-a înălțat la scena gloriei, într-o viață și o stare care sunt absolut potrivite pentru gloria lui Dumnezeu. Deci, ce este valabil pentru Hristos, este valabil și pentru

credincios, privit din punctul de vedere al lui Dumnezeu, care ne-a făcut una „cu El”, iar credința vede totul cu ochii lui Dumnezeu. Noi știm aceasta: carnea noastră a fost dezbrăcată în moartea lui Hristos; și nu numai dezbrăcată, ci și retrasă privirilor, „înmormântați cu El prin botez”. În afară de aceasta, în Duh suntem înviați împreună cu El, așa că moartea și-a pierdut puterea asupra noastră. Și cu toate că trupurile noastre muritoare încă nu sunt înviate, noi trăim totuși pentru Dumnezeu, în ceea ce privește sufletele noastre, în acea viață cerească ce este prezentată în Hristos.

3. Noi suntem din rânduiala Sa – „*trupul este al lui Hristos*”. Prescripțiile Legii au fost numai umbre și au fost date primului om, care este din pământ, deci pământesc. Dar lucrurile viitoare, despre care instrucțiunile erau numai umbre, sunt de la Hristos, aparțin Omului ceresc. Și dacă Hristos este ceresc, atunci este ceresc și trupul, care Îi aparține lui Hristos. „Cum este Cel ceresc, așa sunt și cei cerești.” Momentan mai suntem încă pe pământ, dar suntem din Omul ceresc și de aceea aparținem cerului.
4. *Noi toți primim hrană de la Cap.* Dacă Adunarea este cerească, nu poate să fie hrănită decât dinspre cer. Nu există nimic pe pământ care ar putea să-i fie util omului din cer. Nu există nimic de la omul ca atare, care ar putea să slujească la hrănirea trupului și să lege împreună mădularile sau să conducă la creșterea spirituală. Totul trebuie să vină de la Capul din cer și să-i fie oferit trupului prin încheieturile și legăturile trupului. Cum Se îngrijește Capul din cer pentru hrănirea trupului de pe pământ, tot așa se ostenește trupul de pe pământ pentru reprezentarea Capului din cer. Dacă nu ne ținem strâns de Capul din cer, am putea să eșuăm în reprezentarea Capului din cer, dar Hristos, Capul, nu va eșua niciodată în a-Și hrăni trupul; El Se îngrijește de trup și de fiecare mădular în parte al acestui trup.

Aceste patru mari realități – că suntem „desăvârșiți în El”, că suntem „făcuți una cu El”, că suntem „din El” și că de la El vine toată hrana – conduc toate la împlinirea scopului actual al lui Dumnezeu pentru trup, și anume, să prezinte caracterul Capului în trup.²

Cum devine apoi lucrul acesta vizibil în practică, aceasta ne-o arată capitolul al 3-lea al Epistolei către Coloseni.

Coloseni 3.12-15: Îmbrăcați-vă deci, ca niște aleși ai lui Dumnezeu, sfinți și preaiubiți, cu o inimă plină de îndurare, cu bunătate, smerenie, blândețe, îndelungă-răbdare, îngăduindu-vă unii pe alții și iertând unii altora, dacă are cineva vreo plângere împotriva cuiva; după cum și Hristos v-a iertat, așa și voi; iar peste toate acestea, îmbrăcați dragostea, care este legătura desăvârșirii. Și pacea lui Hristos, la care ați și fost chemați *într-un singur trup*, să stăpânească în inimile voastre și fiți mulțumitori!

Ce prezentare frumoasă a lui Hristos ar fi, dacă sfinții ar fi caracterizați ca „*un trup*” de har, de dragoste și pace! Cu toate că trăim în zilele decăderii și starea noastră practică este departe de această imagine frumoasă, nu vrem totuși să coborâm mai mult normele. Un altul a spus pe drept: „Chiar dacă practica nu ajunge și chiar dacă a devenit imposibil ca sfinții să fie readuși la adevăratele etaloane, să păstrăm imaginea corectă. Este mare lucru să avem imaginea bună, dar dacă o avem, atunci să avem încredere în Domnul, că El dă

² H. Smith, „8. The Church as the Body of Christ” în *Short Papers on the Church*.

har ca să umblăm potrivit ideii corecte, după adevăr, chiar dacă nu ne putem aștepta să vedem lucrurile restabilite așa cum au fost la început.”³

Coloseni 3.17-4.1: Și totul, orice faceți în cuvânt sau în faptă, faceți toate în Numele Domnului Isus, mulțumind lui Dumnezeu Tatăl prin El. Soților, fiți supuse soților voștri, cum se cuvine în Domnul. Soților, iubiți-vă soțiile și nu vă purtați cu ele cu amărăciune. Copiii, ascultați de părinții voștri în toate, pentru că aceasta este plăcut în Domnul. Taților, nu-i întărâtați pe copiii voștri, ca să nu fie descurajați. Robilor, ascultați în toate de stăpânii voștri pământești, slujind nu numai când sunteți sub ochii lor, ca cei care caută să placă oamenilor, ci în simplitate de inimă, temându-vă de Domnul. Orice faceți, lucrați din suflet, ca pentru Domnul și nu ca pentru oameni, știind că de la Domnul veți primi răsplata moștenirii; slujiți Domnului Hristos! Pentru că cine face nedreptate va primi nedreptatea pe care a făcut-o; și nu este părtinire. Stăpânilor, dați robilor ce este drept și corect, știind că și voi aveți un Stăpân în ceruri.

Pentru că Hristos este în noi, suntem un alt tip de om. Noi nu suntem numai cu totul altfel decât oamenii acestei lumi. Chiar dacă, de exemplu, comparăm acest tip de om cu cel din Împărăția de o mie de ani, atunci oamenii de acolo vor fi morali, într-adevăr, dar conform naturii nu vor fi altfel decât omul natural (făcând abstracție de posesia noii vieți). Noi, dimpotrivă, suntem cu totul altfel potrivit naturii, pentru că Hristos este „în noi”. În credincioșii de atunci va fi Legea, și aceasta îi va modela moral. Pe noi, dimpotrivă, ne modelează (sau ar trebui să ne modeleze) Hristos. De aceea nu suntem din lume și datorită „speranței gloriei”, privirea noastră este îndreptată în sus.

Această fire nouă, pe care o avem, aparține unei alte creștii și nu poate fi pusă în legătură cu vechea creație. Cu toate acestea, noi suntem așezați în vechea creație. Și deoarece Hristos este în noi, faptul acesta ar trebui să influențeze și atitudinea noastră în ea. Hristos ar trebui să conducă totul în lucrurile zilnice, chiar toate lucrurile, cele care rămân în urmă când vom fi răpiți, toate relațiile interumane, legăturile de rudenie și îndatoririle, relațiile de muncă și așa mai departe. Toate acestea nu pot să le leg direct cu Hristos, pentru că El este în afara lor. Dar câtă vreme sunt în aceste circumstanțe, Hristos ar trebui să mă conducă în ele. În tot ce fac în ele, chiar și cum mă îmbrac sau cum îmi aranjez casa sau locuința mă voi întreba: Se potrivește aceasta din punct de vedere moral la Hristos, care este în mine?

Ce este „bogăția gloriei tainei”?

Coloseni 1.27: Lor Dumnezeu a vrut să le facă cunoscut care sunt bogățiile gloriei tainei.

De fapt, care este aici deosebita „bogăție a gloriei”? Nu este aceasta, că Dumnezeu a păstrat pentru rebeli ca noi lucrul cel mai minunat pe care Îl are, și anume: ca să ne lege cu Sine în așa fel, încât Hristos Însuși să fie în noi? Este bucuria Tatălui pentru Fiul, cea cu care El ne leagă. Cu privire la veșnicia dinaintea timpului, Fiul spune: „Tu M-ai iubit” (Ioan 17.24). Aici găsim deci bucuria pe care Tatăl o avea deja pentru Fiul. Când Fiul era pe pământ, Tatăl spune: „Acesta este Fiul Meu Preaiubit, în care Îmi găsesc plăcerea!” Și astăzi poate să spună: Există pe pământ oameni care poartă trăsăturile de caracter ale Celui care Mi-a bucurat mereu inima. Dumnezeu leagă ce are mai bun cu aceia care au merita-o cel mai puțin; și lucrul acesta devine așa de minunat, încât El Însuși Se bucură de acest lucru.

³ H. Smith, „8. The Church as the Body of Christ” în *Short Papers on the Church*.

Ce este legat de savurarea tainei?

Dacă citim despre marea luptă, pe care a avut-o apostolul, ca cei din Colose și din Laodiceea să ajungă „la cunoașterea tainei lui Dumnezeu” în realizarea practică, el este interesat să obțină două lucruri:

1. ca inimile să fie mângâiate și
2. ca inimile să fie unite în dragoste.

Dacă niște creștini, așa cum erau cei din Colose, mai caută ceva în afară de Hristos, nu pot să devină fericiți. Cum i-ar „întări” (așa s-ar mai putea traduce în loc de „mângâiat”) aceasta pe credincioșii din Colose dacă ei ar cunoaște ce bogăție le-a dăruit Dumnezeu cu Hristos „în ei”.

Dar taina este – cu toate că prețuirea este mereu personală – și o chestiune pentru bucuria comună. Reprezentarea este o reprezentare unită, unită prin legătura dragostei. F:B. Hole scrie în privința aceasta foarte serios:

Nu avem voie să părăsim Coloseni 2,2 fără să ne ocupăm de expresia: „... inimile, fiind strâns uniți în dragoste”. În taina lui Dumnezeu sunt ascunse toate comorile înțelepciunii și ale cunoașterii. Printr-o cunoaștere deplină a acestei taine obținem deplina siguranță a înțelegerii. Dar deplina cunoaștere a tainei devine o chestiune simplă numai dacă dragostea divină domnește între credincioși. Un credincios care este izolat de orice părtășie creștină poate să-și citească Biblia, poate să învețe în dependență de Duhul Sfânt și prin aceasta să primească o bună înțelegere *spirituală*, dar el n-ar putea s-o confirme prin *experiența* sa. Noi nu putem înțelege cu adevărat ce înseamnă ceva ce n-am trăit.

Aici există, fără îndoială, motivul pentru care taina este astăzi așa de puțin înțeleasă. Adevărata Adunare a lui Dumnezeu este, din nefericire, atât de fărâmițată, încât există puțină unire în dragoste. Noi nu putem repara fărâmițarea Bisericii, dar putem să arătăm dragoste fraților și surorilor, în măsura în care îi cunoaștem. În măsura în care facem lucrul acesta, inimile noastre se vor lărgi și noi putem să înțelegem acest adevăr. În această măsură ne vom și ocupa locul în trupul lui Hristos, în loc, așa cum o fac mulți aproape exclusiv, să ne gândim la un loc într-o asociație sau denominațiune creștină.⁴

Dacă văd în altul ceva despre cum este înfățișat Hristos – cum este „Hristos în el” -, atunci mă simt atras de el. Dacă mă gândesc la „Hristos în mine”, atunci mă gândesc și la „Hristos în fratele meu”. Aceasta leagă. Lucrul acesta formează unitatea.

Coloseni 3.10,11: ... care se înnoiește în cunoștință, după chipul Celui care l-a creat; unde nu este grec și iudeu, circumcizie și necircumcizie, barbar, scit, rob, liber, ci Hristos este totul și în toți.

Dacă Hristos este totul „în toți”, atunci toate diferențele de separare nu mai sunt o problemă. Diferențele nu dispar, dar există aici o forță de a le birui. Ele nu mai au atunci un efect de separare.

„Hristos este totul” înseamnă: prin orice slujbă, prin orice acțiune, nimeni altcineva nu este înălțat, decât Hristos. „Hristos în toți” – El este Cel care iese în evidență în toți, nu diferențele religioase, culturale și sociale. Atunci, unitatea poate să fie realizată ușor.

⁴ F.B. Hole, *Grundzüge des Neuen Testaments. Galaterbrief – Philemonbrief*, Hückeswagen (CSV) 1998, pag. 160; vezi și *Paul's Epistles*, vol. 2, pag. 99.

Ce este legat de propovăduirea tainei?

Un efect surprinzător

Coloseni 1.29-2.3: Pentru aceasta mă și ostenesc, luptându-mă potrivit lucrării Lui, care lucrează în mine cu putere. Pentru că vreau ca voi să știți ce mare luptă duc pentru voi și pentru cei din Laodiceea și pentru toți câți nu mi-au văzut fața în trup, pentru ca să le fie încurajate inimile, fiind strâns uniți în dragoste, și pentru toate bogățiile siguranței depline a înțelegerii, pentru cunoaștere tainei lui Dumnezeu, în care sunt ascunse toate comorile înțelepciunii și ale cunoștinței.

Ne-am fi putut aștepta ca cineva cu o asemenea veste grandioasă, cu o asemenea noutate uimitoare, cu o asemenea bogăție de binecuvântare să fie primit cu entuziasm. Dar, din nefericire, cu totul contrariul este cazul: mesagerul acestei taine este respins. Dar dacă el vrea totuși să-și „expună” mesajul, aceasta înseamnă luptă pentru el. În cele ce urmează vrem să ne ocupăm de ceea ce înseamnă aceasta.

Cine lupta această luptă?

Mai întâi a fost Pavel, pentru că el a fost acela căruia îi fusese încredințată această slujbă specială. Aceasta a fost în mod cert o chestiune unică, ce nu era valabilă pentru nimeni altcineva:

Coloseni 1.24-26: Mă bucur acum în suferințe pentru voi și împlinesc în trupul meu cele ce rămân de suferit din necazurile lui Hristos, pentru trupul Său, care este Adunarea, al cărei slujitor am devenit eu, potrivit administrării lui Dumnezeu care îmi este dată pentru voi, ca să întregesc Cuvântul lui Dumnezeu: taina.

Vom vedea totuși că și pentru noi va însemna luptă, dacă vrem să ne familiarizăm pe noi înșine și pe alții cu taina și dacă vrem să avem savurare în practică.

Ce fel de luptă era aceasta?

De la cuvântul grecesc *agon*, care este folosit aici pentru „luptă”, s-a tras cuvântul nostru „agonie”. Un cuvânt asemănător, *agonia*, este folosit în Luca 22.44, despre lupta Domnului în Ghetsimani. El indică o luptă intensivă față de o rezistență puternică. Pentru apostol a însemnat pe de o parte suferință și temniță și pe de altă parte luptă în rugăciune.

Împotriva cui este îndreptată această luptă?

Apostolul are de-a face cu doi potrivnici. Odată erau iudeii, de la care avea de îndurat persecuții, pentru că le nesocotea poziția specială prin faptul că propovăduia o astfel de veste despre „Hristos în națiuni”. Aici trebuie să devenim conștienți că acest gând era pe atunci atât de revoluționar, cum astăzi abia dacă ne putem închipui. În Faptele apostolilor 22.21-23 citim: „Și El mi-a zis: «Du-te, pentru că Eu te voi trimite departe, la națiuni»“. Și l-au ascultat până la cuvântul acesta și și-au ridicat glasul, spunând: „Ia de pe pământ pe unul ca acesta, pentru că nu trebuie să trăiască!” Și, pe când strigau ei și-și aruncau hainele și aruncau praf în aer, ...” Acesta era motivul propriu-zis pentru care Pavel a ajuns atunci în detenție. Această veste era o urâciune pentru mândria iudeilor.

Dar Pavel mai avea și un alt potrivnic: satan. Și acesta nu acționa numai prin iudei. Împotrivirea sa avea loc și prin învățături false. Taina este planul special al lui Dumnezeu pentru vremea

noastră de astăzi; de aceea există și eforturile deosebite ale lui satan, tocmai ca să distrugă aceasta.

Coloseni 2.8-23: Vedeți să nu fie nimeni care să vă fure prin filozofie și amăgire deșartă, după tradiția oamenilor, după cunoștințele elementare ale lumii, și nu după Hristos. ... Nimeni să nu vă facă să pierdeți premiul, făcându-și voia lui însuși în smerenie și închinare la îngeri, amestecându-se în cele pe care nu le-a văzut, îngâmfat zadarnic prin gândirea cărnii sale. ... Dacă ați murit împreună cu Hristos față de cunoștințele elementare ale lumii, pentru ce, ca și cum ați fi încă în viață în lume, vă supuneți la rânduiești: „nu pune mâna, nu gusta, nu atinge!” (care sunt toate spre distrugere prin întrebuițare), după poruncile și învățăturile oamenilor (care au, în adevăr, o aparență de înțelepciune în închinare voită și în smerenie și în necruțare a trupului, nedându-i vreo onoare), pentru satisfacerea cărnii?

În loc de „Hristos în voi”, satan oferă altceva:

- Superstiția, care nu este credință în Hristos,
- Tradițiile, care pot face viața creștină așa de „simplă”, chiar dacă fără suflet,
- Filozofia, care fletează mintea umană,
- Cuvintele convingătoare, care îi seduc pe cei nestatornici,
- Legea, care-l osândește pe om, dar Îl lasă pe Dumnezeu în întuneric,
- Îngerii, pentru oamenii care preferă să primească instrucțiuni de la șofer sau de la portar, decât să folosească ocazia de a intra în contact personal cu Majestatea Sa.

Acestea sunt primejdiile cu care vrea satan să împiedice ca Hristos să ocupe primul loc în simpatiile noastre și trăsăturile Sale de caracter să devină active. Și împotriva acestor lucruri se îndreaptă lupta în rugăciune și slujba apostolului Pavel.

Pentru cine lupta Pavel?

Un gând minunat de frumos mai găsim aici, dacă cercetăm pentru cine lupta Pavel această luptă:

Coloseni 2.1: Pentru că vreau ca voi să știți ce mare luptă duc pentru voi și pentru cei din Laodiceea și pentru toți câți nu mi-au văzut fața în trup,

Cu toate că epistola era adresată în primul rând credincioșilor din Colose, Pavel s-a gândit și la credincioșii din Laodiceea, care, dacă ar fi pus la inimă această învățătură, ar fi rămas păziți de starea îngrozitoare despre care citim în Apocalipsa 3. Lucrul cel mai frumos este totuși, că aceasta încă nu este totul: „... și pentru toți câți nu mi-au văzut fața în trup”. Nici tu și nici eu nu l-am văzut pe Pavel, și noi suntem incluși aici. Duhul lui Dumnezeu ne-a văzut deja pe atunci pe tine și pe mine și a cauzat pentru noi această învățătură și această luptă în Pavel.

Firește că există în această asocieră: „*cei din Laodiceea și pentru toți câți nu mi-au văzut fața în trup*” și o avertizare serioasă pentru noi. Dacă desconsiderăm taina, mai curând sau mai târziu vom ajunge unde au ajuns și cei din Laodiceea. Acolo nu mai găsim „Hristos în cei din Laodiceea”, ci Hristos stă afară, stă la ușă și bate, dacă vreunul dintre cei indiferenți, satisfăcuți de ei înșiși Îi vor mai deschide totuși ușa ca să poată intra: „Eu voi intra la el, voi cina cu el și el cu Mine.” (Apocalipsa 3.20).

De ce era Pavel pregătit să lupte?

Erau două motive care-l îndemneau pe apostolul Pavel să ia asupra sa orice luptă pentru această taină. În primul rând era îngrijorarea că slujba nu și-ar atinge ținta dorită din cauza împotrivrării puternice a vrăjmașului, prin metodele amintite mai sus. Aceste șiretlicuri fuseseră atât de pline

de succes și chiar așa de „flexibile”, încât a fost nevoie de o luptă mare ca să li se opună. Noi credem că satan avea cu „flexibilitatea” aproape pentru oricine mijlocul său special, cu care putea să-L înlocuiască pe Hristos. Aici erau unii care susțineau tradiția (din iudaism); pentru aceștia, de exemplu, filozofia n-ar fi fost nimic. Dar pe alții, care veneau din cercurile grecilor intelectuali, cu greu îi putea impresiona cu tradiția iudaică; dar pentru unii ca ei avea atunci pregătită filozofia: De fapt, lui satan îi este absolut indiferent cu ce îi poate depărta pe creștini de Hristos; important este ca ei să caute altceva decât pe El.

Celălalt motiv pentru Pavel era importanța mesajului pe care trebuia să-l propovăduiască.

Coloseni 1.24-25: Mă bucur acum în suferințe pentru voi și împlinesc în trupul meu cele ce rămân de suferit din necazurile lui Hristos, pentru trupul Său, care este Adunarea, al cărei slujitor am devenit eu, potrivit administrării lui Dumnezeu care îmi este dată pentru voi, ca să întregesc Cuvântul lui Dumnezeu.

Coloseni 2.3: ... tainei lui Dumnezeu, în care sunt ascunse toate comorile înțelepciunii și ale cunoștinței.

În mesajul acestei taine este vorba, de fapt, despre a „întregi” Cuvântul lui Dumnezeu, de a-L „umple”, de a-L „duce până la capăt, de a-l „completa”, cum s-ar mai putea traduce. Este ceea ce, în cele din urmă, dă plinătate oricărui alt subiect, despre care se vorbește în Scriptură. Ca o cheie de boltă la o casă, prin care este totul ținut laolaltă. Toate amănunțele își primesc corelația, devin ușor de înțeles și armonioase. Ceea ce Îl interesează pe Dumnezeu, ținta Sa supremă, devine vizibil. Prin taină, adevărurile individuale sunt asamblate într-un întreg complet, pentru că toate comorile înțelepciunii și ale cunoașterii sunt ascunse aici înăuntru – aceasta înseamnă Hristos, care este în noi, și este singurul mijloc de ajutor împotriva ademenirii prin opiniile oamenilor, deși creștinătatea, din nefericire, a căzut totuși în această capcană. Pe lângă El, pe care-L avem în noi, nu există altă sursă de înțelepciune și cunoaștere adevărate. Toate opiniile oamenilor, oricât de inteligente ar părea, care privesc problemele fundamentale ale vieții, dacă nu sunt în legătură cu El, sunt absolut fără folos și fără valoare. *El* este răspunsul la orice întrebare și căutare a noastră și punctul central al gândirii și al acțiunii noastre; și El este în noi.

De ce există aici luptă?

De fapt, de ce este împotrivirea așa de mare? De ce are satan așa de multă reușită în a-i împiedica pe creștini în acest domeniu? Răspunsul constă poate într-o contra-întrebare: există ceva care este așa de contrar naturii căzute a omului și care trece dincolo de privirea firească a omului, așa cum este taina? Chiar și aceia care au avut prin Lege o anumită cunoaștere a lui Dumnezeu, ca iudeii, au avut cea mai mare osteneală; da, de la ei a venit chiar cea mai multă împotrivire, atât de „reliefaț” este acest plan al lui Dumnezeu.

Este lupta și pentru noi?

Am văzut că lupta a fost în mod cu totul deosebit și unic o luptă pentru apostolul Pavel. Dar cu siguranță că un lucru ne-a devenit limpede: și noi vom avea această luptă, dacă vom prețui acest adevăr. Pentru că ținta și viclenia lui satan, la fel și metodele sale, sunt astăzi încă aceleași ca atunci și ele sunt încă la fel de eficiente. Întrebarea este numai aceasta: este aceasta și pentru noi o astfel de dorință cum a fost ea pentru apostolul Pavel, ca noi și frații noștri și surorile noastre să înțelegem exact această taină?

Și pentru noi ar trebui să fie o dorință serioasă, ca acest adevăr să devină eficace în credincioșii cărora vrem să le slujim. Cum putem să ajutăm în această slujbă? Așa cum ne dă Domnul harul, în timp ce le slujim credincioșilor cu acest mesaj și îi ajutăm să-l înțeleagă; dar, în orice caz, printr-o luptă serioasă în rugăciune.

Domnul să ne ajute la aceasta!